

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

TOY HENRI DE REGNIER

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΗΣ ΚΟΝΤΕΣΣΑΣ ΒΑΡΒΑΡΑΣ

<Φρενοκομείον του Σάν Σέρβελο 12-5-...>

«Τώρα πιά που όλος ο κόσμος με θεωρεί τρελλόν και που πρόκειται κατά πάσαν πιθανότητα να μείνω κλεισμένος εδώ μέσα ως την ημέρα του θανάτου μου, τίποτε δεν μ' έμποδίζει να γράψω ειλικρινώς και ακριβώς τα γεγονότα που με ώδηγησαν σ' αυτό το άσυλο.

Δεν είμαι καθόλου τρελλός αλλά πιστεύω θύμα μιας φοβεράδους περιπετειάς, από κρίσεις που δεν τις πιστεύει κανείς και που έν τούτοις είνε αληθινές.

Η πρώτη δυστυχία της ζωής μου ήταν ότι γεννήθηκα φτωχός. Και ή δεύτερη ότι ή φύτις με είχε πλίσσει αδιόρθωτα τριπέλη. Οί γονείς μου ήταν από μεγάλο σούί αλλά έννοήθησαν ελάχιστα από την τύχη. Μου έδωκαν έν τούτοις εξαιρετη άνταρροφή. Με έβαλαν σκόροφο στήν καλύτερη Σχολή της Βενετίας, όπου έννάρισα τόν νεαρό κόμη Όντοάρντο Γκριμανέλι για τόν όποτον θά μιλήσω παρακάτω.

Αμα έτελειώσα τις σπουδές μου, οί γονείς μου μου ύπέδειξαν ότι πρότεινε να διαλέξω ένα επάγγελμα. Τότε ή καταραμένη τριπέλι μου με κατάλαβε δόκλιηρον. Δεν ήθελα να δουλέψω. Μιά άπασχόλησις μονάχα θά μου άρσσει : να περνώ τόν καιρό μου ψάχνοντας στα παλιά άρχεια της ιστορίας της Βενετίας. Μά, για ν' άπολάβαι αυτή τη χαρά χρειάζοντουσαν χρήματα, κ' έμένα μου έλειπαν όλότελα. Πώς θά μπορούσα να άταλλαγώ άπ' αυτή τη φτώχεια μου που έμπαινε έμτοδιο στα γούστα μου και να μπόρσσω να είμαι ό,τι ποθούσα. Χασομέρης κ' έρασι τέχνης ιστορικός ;

Μιά μέρα που διαλογίζομυνα τις δυσκολίες αυτές, πέρασε άξάφνα από τό μυαλό μου ή μοιραία σκέψις που μ' έφερε εδώ μέσα.

Είχα μπη στον Άγιο Μάρκο. Καθισμένος πάνω σ'ένα σκαλοπάτι, έθαύμαζα τά πολύτιμα μάρμαρα και τά μωσαϊκό που στολίζουν τό άριστούργημα αυτό της τέχνης. Όλο έκείνο τó γύρω μου χρυσάφι και ό λαμπρός πλούτος που μεταβάλλει τό έσωτερικό του ναού σάν μαγεμένη σπηλιά, με ύπνώτιζε. Στήν θείαν έκείνη τó αίσθημα της φτώχειας μου με συνέριβε. Και άξαφνα θυμήθηκα τό περιεχόμενον κάτι παλιών χαρτιών που τό πρωί έκείνο είχα ξεφυλλίσει στα άρχεια του Κράτους. Ήταν μιά έκθεσις τών ιεροζεστατών σχετικώς με κάποιον τυχοδιώχτη γερμανό Χάνς Γκλουξμπέργκερ, που διετέινετο ότι ήξερε να κτασκειυάζη χρυσάφι. Είχεν έρθει να έργαστη στή Βενετία κατά τά μέσα του 18ου αιώνος κ' είχε μυήσει στα μυστικά του πολλούς βενεσιάνους ;... Οί χρυσοί θόλοι του Άγίου Μάρκου άρχισαν να στριφογυρίζουν πάνω όπ' τό κεφαλι μου. Αφού τό περιήρημο αυτό μυστικό ύπήρξε, γιατί τάχα δεν θά μπορούσα να τό ξαναβρω ; Δεν ήταν δυνατόν παρα να ύπνηχαν οί κάτοχοι του μυστικού αυτού και σήμερα θά άνεκαλύπτα τά ίχνη τους, θά έφθαναν κοντά τους και τότε, ώ ! τότε !...

«Είνα τρόπος με πρέλυος.

Είχα πάρει πιά την άπόκριση μου. Έτέτευχα άπ' τούς γονείς μου μιά νέα προθάσεια για να σκεφθώ τό επάγγελμα που θά άκολουθούσα και βιβλιόσημα πορετωδύ ; στή μελέτη τών άποκρυφών βιβλιών και τών συγγριμύτων περι άλχημείας. Σε λίγον καιρό είχα πεισθεί άτόλυτος ; όει ό τρόπος της τεχνητής κατασκευής χρυσού δεν ήταν δύδλυο παραμύθι. Ο Χίνς Γκλουξμπέργκερ τόν έν γνώριζε άσφιλώς και τήν είχε έμπιστευθεί σε μερικούς βενεσιάνους. Γι' αυτό δεν μου έμνε πιά ή πριμιτιβή άμφιβολία. Και ή πεποιθητις μου αυτή έδεκαπλασίαζε τις δυνάμεις μου. Επί έκείνου βήχα τά ίχνη. Μέσα στους άλλους μεμνημένους του γερμανού άνεφερέτο μιά κάποια κόμισσα Βαρβάρια Γκριμανέλι. Ή κυρία αυτή, εξαιρετικής σφύρας και άντιλήψεως, κατά τά λεγόμενα τών συγχρόνων της, είχε κατορθώσει μέσα σε λίγα χρόνια να ξαναφινάζη τήν περιουσία τών Γκριμανέλις οί όποτοι είχαν καταστραφεί οικονομικώς. Ξαναγίαισε τό έρειτωμένο άνάκτορό τους και τό εκόσμησε με τυχοφίσις του περιήριου Λόγκι... Ή πεπιθήσις μου ήταν άκλόνητη. Ο άιρνιδις πλυσιμύς της Κοντέσσας Βαρβάρας δεν όρείλετο παρα ότό μυστικό του Γκλουξμπέργκερ. Και σήμερα ; Σήμερα δεν μπορούσε να ήταν άλλος κληρονόμος του θαυματουργού αυτού μυστικού άπό τόν ένγονό της ; Κοντέσσα, τόν κόμη Όντοάρντο Γκριμανέλι, τό συμμαθητή μου !

Α ! αυτή ή Κοντέσσα Βαρβάρια ! Πόσες φορές δεν είχα δει τό πορτραίτο της στή σάλλα του Όντοάρντο ! Ψηλή, με ύψος σκλήρο και άγέρωχο, κρατούσε στα χέρια της ένα χαρτίνο ρουλό με καρβιλιστικά σημάδια. Πώς τά σημάδια αυτά δεν τά είχα πρωτύτερα προσέξει ;

«Αλλά και ή μεγαλοπρεπής ζωή που έκανε ό Όντοάρντο άπ' την ήμέρα της ένηλικιώσεώς του δεν εξηγόταν τώρα καθαρά ; Ήταν πιά βέβαιον ότι αυτός είχε κληρονόμησει τό μυστικό της Κοντέσσας Βαρβάρας ; Τό μυστικό αυτό που έπρεπε να τό μάθω κ' έγώ πάση θυσία ; Και γιατί θάρνιόταν να μου τό έμπιστευθή άφού μιά φορά είχα άνακαλύπει τήν ύπαρξή του ;

Τήν άλλη μέρα έπηγα στο παλάτι του Γκριμανέλι. Με ώδηγησαν άκριβώς στή σάλλα που ήταν τό πορτραίτο της Κοντέσσας Βαρβάρας. Έπειδή άργοϋσε νάρθη ό Όντοάρντο είχα όλο τόν καιρό να έξετάσω τό ύπέροχο αυτό έργο του Λόγκι. Όσο τό κυττούσα τόσο περισσότερο ξαφνιαζόμυνα από τη σκληρή και άπειλητική της έκφραση. Τό χέρι της φαινόταν να σφιγγη τό χαρτί έκείνο και σά να ήθελε να τό κρύψη άπό τά άδιάκριτα βλέμματα τών έπισκεπτών.

Ο Όντοάρντο μπήκε και διέκοψε τις σκέψεις μου. Με ύπεδέχθη με πολλή ένκαρδιότητα και μου έμίλησε για τό τελευταίο του ταξίδι στο Λονδίνο και μ' έρώτησε για σένα. Είχα άποφασίσει επί τέλους τί στίδιον θ' άκολουθούσα. Σ' αυτή την έρώτηση άπέφωγα ν' άπαντήσω και του είπα για την μανίαν που είχα να ψάχνω τά παλιά άρχεια. Ο Όντοάρντο με άκουσε με ευγένεια.

Φυσικά, εξακολούθησα, για σένα, να ταξείδιαι, ή γυναίκες και τά χαρτιά είνε ή μόνη άξίη άπολαύσις, αλλά καμιά φορά κ' ή έρευνές μου παρουσιάζουν πολύ ένδιαφέρον. Να λόγου χάριν τελυταίως άνεκάλυπα περιέργα πράγματα για την κομισσα Βαρβάρια...

Λεγοντας αυτά έδειξα τό πορτραίτο. Ο Όντοάρντο φάνηκε κάπως μεσοδερμένος στήν άρχη, αλλά έπειτα ξεσπασε σε δυνατά γέλια.

«Ελα ! Είμαι βέβαιος πως θ' άνεκαλύψεις τίποτε έρωτικες περιπετειες της σεβαστής μου μάμης.

Ξέρεις γιατί γελώ ; Φαντάσου ότι έξεδόθη πρό ήμερών στο Ηιούρι ένα βιβλίο με την έρωτική άλληλογραφία της Κοντέσσας Βαρβάρας και του Καζανόβα.

«Ε ! άγαπητέ μου Όντοάρντο, αυτό δεν μου φαινόταν παραξενο γιατί μπορσι ό Καζανόβας να εμύησε τη προμάμη σου στα μυστήρια της άλχημείας...

Ο Όντοάρντο δεν έγελοϋσε πιά και άλλαξε άπότομο κουβέντα. Επανήλθε στο ζήτημα του έπαγγέλματος που έπρόκειτο να διαλέξω. Προσέφερόη μάλιστα ό ίδιος να με βοηθήσει με τις ύψηλές ύποσχέσεις του. Ήταν στή διάθεσή μου.

«Άκουσε, Όντοάρντο, του είπα σοβαρά. Έκείνο που γυρεύω από σένα είνε να μου έμπιστευθής τό μυστικό της κοντέσσας Βαρβάρας. Είμαι άποφασισμένος να σου τό άποσπάσω είτε με τό κίλο, είτε διά της βίας.

Φαίνεται πως ή ύψις μου είχε πάρει άγρια έκφραση, γιατί τόν είδα να χλωμάξη και τόν άκουσα να ψιθυρίζη :

«Είνε τρελλός ! Τό αίμα μου άνέβηκε στο κεφαλί και χωρίς να καταλάβω πως τόν άρπαξε, τόν έρριξα χάμω με τό πιστόλι μου στο μηνίγγι του :

Τό μυστικό, πές μου τό μυστικό, ει δε μη θά σε σκοτώσω σά σκυλί του φώναξα. Έξαφνα τά μάτια μου έπεσαν μηχανικώς πάνω στο πορτραίτο της Κοντέσσας Βαρβάρας. Τό πιστόλι μου έπεσε από τα χέρια κ' ένας τρόμος με παρέλυσε. Η Κοντέσσα είχε ζωντανέψει. Έκοίνησε πρώτα τά δάκτυλά της, ύστερα έγύρισε τό κεφαλί της, προχώρησε ένα βήμα, έπειτα άλλο. Είδα τό μεταξωτό της φορεμα να κινηται. Ναί, ή Κοντέσσα Βαρβάρια άφησε τήν χρυσή κορνίζα της όπου ήσόχαζε εκατόν πενήντα χρόνια τώρα κ' έρχόταν κατά πάνω μου για να ύπερασπιστη τό μυστικό της. Τό μυστικό αυτό που την είχε χωρίς άλλο άναγκάσει να πουλήη τη ψυχή της στο διάβολο. Βρισκόταν τώρα στός βήματα μακριά μου και σε μία στιγμή έννοιωσα πάνω μου δύο ώμους μου τό βιουό και παγομώρις της χέρι ένώ τά μάτια της μ' έκυττούσαν θυμωμένα...

Όταν ήρθα στας αισθήσεις μου, ήιουνα ξαπλωμένος πάνω σ' ένα κρεβάτι. Με είχανε δεμεινω και δεν μπορούσα να κινήθω. Ήταν ό θαυμασιος διευθυντής του Άσύλου του Σάν Σέρβελο. Στο προσέφαλό μου ό πατέρας μου κ' ή μητέρα μου έκλαιαν... Τήν ίδια μέρα μ' έκλεισαν εδώ. Είχαρίστησα τό θεό που θέλησε να με περάσουν για τρελλό.

Τά χειρόγραφα αυτά μου τά έδωκε ό Δευθυντής του Φρενοκομείου του Σάν Σέρβελο. Τα είχεν βρει κάτω από τό στρώμα του παράφρονος Μ. Ρ. τήν επομένη του θανάτου του, πρό δεκαετίας.

H. D. Regnier